

Bloed en liefde

Voor een opgetogen publiek bracht op de vooravond van het Carnavalsfeest een ensemble van IV H.B.S.A. Godfried Bomans' treurspel "Bloed en Liefde" in het Derde-Orde-Gebouw voor het voetlicht.

Het stuk, geschreven toen de auteur leerling van V Gym. was, is al het vierde decennium van zijn bestaan ingegaan, en laat ook nu nog bij een verantwoorde opvoering niet na de toeschouwers kostelijk amusement te bieden. De voorstelling door IV H.B.S.A. was ten volle verantwoord: met veel élan en vlotheid spelend, daar bij met bloedige ernst en grote waardigheid de grootste absurditeiten debiterend, hebben de jongens van IV H.B.S.A. met deze opvoering een uitstekend praeludium tot de drie dolle dagen gegeven.

Arno Dubislav, onderhand - althans ten tonele - bedreven in de rol van minnaar, gaf een sterke typering van de mooie Philips van Bourgondië. Ger de la Haye, die, aanvankelijk ietwat onwennig, dreigde te vervallen in stereotiepe gebaren, herwon spoedig zijn vrijpostigheid en groeide in steeds toenemende onbeschoftheid uit tot een zeer vraatzuchtige en bloeddorstige Iwan de Verschrikkelijke. Gaarne hadden wij zijn kledij van iets rijkere pracht gezien. Phil Dumoulin speelde een Jacoba van Beieren met zoveel vrouwelijke wispelturigheid en behaagzucht als men zich slechts wensen kon, daarin geflankeerd door Camille Keysers, die als Amalia van Solms wel een der gelukkigste grepen van de rolbezetting genoemd mocht worden. Men zal zeggen, dat de travestie van deze rollen de beide acteurs wel zeker van succes deed zijn. Hun bijzondere verdienste was echter hierin gelegen, dat zij in volmaakt samenspel tot het einde toe ondanks de meest vreemde situaties volhardden in ernstig spel en op geen enkel moment het caricaturale van hun rol overdreven. Af en toe kreeg men de indruk, dat Amalia in behaagzucht en andere vrouwelijke ondeugden haar meesteres zelfs overtrof en men vroeg zich haast af, waar de vertolker van de Amalia-rol, die voorts door een zeer goede intonatie excelleerde, al dit typisch vrouwelijke heeft afgekeken, welke vraag te stellen of te beantwoorden overigens niet tot de taak van de toneelrecensent behoort.

Jo Serpenti wist met succes gestalte te geven aan de rol van Karel de Vijfde en deed dit met plastische bewogenheid. Jammer dat de ondernemenslustige vorst voor zijn nachtelijke schaakpartij op zo'n prozaïsche wijze met 'n overstapje het slaapvertrek der beide vrouwen moest binnen"treden", -de beperkte toneelruimte van het Derde-Orde-Gebouw liet kennelijk geen andere oplossing toe. De rol van Maximiliaan van Oostenrijk was Toine Loontjens toebedeeld. Als Bomans in zijn typering van deze figuur zegt: "Hadde hij in deze tijd geleefd, hij zou in de conservatieve vleugel der antirevolutionaire partij als behoudensgezind bekend staan", dan begrijpt men, hoe moeilijk deze rol voor een jeugdig speler is. Toine Loontjens heeft zich op verdienstelijke wijze van zijn taak gekweten, enige oefening in langzamer en plechtstatiger spreken ware aan te bevelen geweest. Ad Veenhof vertolkte de rol van Boudewijn en wist door mimiek en gebaren, soms wel wat sterk daartoe aangezet, het sufferige en laffe van de landsknecht goed uit te beelden. Dat de grappige scène op het einde van het eerste bedrijf tussen hem, Philips en Iwan aan het zo enthousiast reagerend publiek geen lachsalvo ontlokte was zeker niet Boudewijn's schuld. Toine Budé gaf zijn beste krachten aan de rol van Charles van

Artois. Hij maakte van deze vrij kleurloze figuur wat ervan te maken is, zoals Eugène Vingerhoeds een acceptabele Dirk III speelde. Een outsider van onze schoolgemeenschap joeg in de dubbele rol van de sinistere proloogzegger en de geheimzinnige bedelmonnik het publiek de stuipen op het lijf. Dat hij als proloogzegger meer ernst bewaarde dan als bedelmonnik - het grapje met de appel was wel wat malicieus -, bevestigt ons in de overtuiging dat het niet ieder gegeven is, zich in de serene sfeer van een monnik in te denken. Vermelden wij nog, dat Cor Bemelmans als gedecolleteerde Louise de Coligny en Guus Siezenis als mondaine, rijkelijk met bont omhangen, overigens potige anonieme jonkvrouw door vrouwelijk schoon in niet geringe mate luister bijzetten aan de feestdis in het tweede bedrijf. Rest ons dank te brengen aan de hier niet genoemde spelers, de bijfiguren, die allen op hun wijze het hunne hebben bijgedragen tot het succes van het geheel.

De regisseur, Pater Odilo O.F.M., verdient hulde en dank voor de resultaten, die hij met deze vrijwel onervaren speelgroepen heeft bereikt. Niet ten onrechte had hij in tekst en gebeurlijkheden kwistig het snoeimes gehanteerd. Hier en daar wagen wij het een vraagtekentje bij zijn coupures te plaatsen. Waarom had men de "lyrische partijen" achterwege gelaten? Het Minnelied in het tweede bedrijf bijvoorbeeld.

Eens reed een ridder uit.

Hij zag in de verte een jonkvrouw....

in de toonzetting van Bomans doet het bijzonder goed. Naast de schrappingen waren er ook toevoegingen, o.a. dat niet de ontvoerders de vrouwen droegen, maar de geschaakt wordende dames de mannen opnamen. Dit was een geestige vondst, waarvoor zelfs de auteur van het stuk dankbaar zou zijn.

Het langdurige en enthousiaste applaus voor regisseur en spelers was ten volle verdiend. In zijn dankwoord bracht onze directeur hulde aan het idee, de gedachte; dat één klas apart zich inspant om voor de hele schoolgemeenschap iets te presteren. Moge het voorbeeld van IV A navolging vinden.

A.B. *Sukla*

